

[Ulrich.]

§ 2 og § 16 er i Uoverensstemmelse med hinanden, men det vil jeg antage, at vi meget let faar udbedret.

Med Hensyn til § 18, om Græsningsretten i Skoven, maa jeg advare imod Bestemmelsen, som den staar her, og kræve, som jeg krævede i Fjor, at i alle Tilfælde maa Kreaturerne, naar de kommer i Skoven, være under behørig Opsigt. Ellers kommer vi ind i Forhold som dem, vi havde forud for Skovforordningen af 1805. I denne Skovforordning skred man netop ind paa dette Omraade for at bevare Skoven gennem Tiderne mod den Overlast, den kunde være udsat for, naar der var fuldstændig fri Græsningsret paa Skovarealerne. Disse Bestemmelser har virket overordentlig tilfredsstillende, og man bør nu ikke igen fire paa dette Omraade, thi saa vil man i Løbet af de næste hundrede Aar kunne skabe Forhold, som maaske kan være af lignende Art, som de var forud for 1805.

Bestemmelserne i § 21, som jo er noget nyt, tror jeg er fornuftige; jeg tror, de vil kunne virke til, at Ejere, der ejer samme Skovareal og har forskellige Smaaparter i dette, kan faa dannet saadanne Foreninger, saa man kan faa en virkelig ordnet Drift af disse Smaaskove, hvad der vil være til stor Fordel.

Om Tilsynet i § 22 vil jeg gerne sige, at i det Lovforslag, der forelaa i Fjor, var der ogsaa to Instanser; der var et selvstændigt Skovtilsyn, og over dette Skovtilsyn var der et Skovnævn, altsaa en Appellinstans. Det er forsvundet i Aar. Jeg indrømmer, at saaledes som det var i Fjor, da Skovdirektøren baade var den ledende inden for Skovtilsynet og var sin egen overordnede i Skovnævnet, kunde det ikke gennemføres; det var stillet alt for ublufærdigt op, men dette her tror jeg heller ikke lader sig gennemføre. Jeg tror, man kommer til at lade Skovtilsynet være en selvstændig Institution med en selvstændig Leder og lade Skovnævnet være den naturlige Appellinstans i de forskellige Uoverensstemmelser, der kan være mellem Skovtilsynet og de forskellige Skovejere. Og jeg kunde meget vel tænke mig, at Skovtilsynet blev underlagt en Ledelse af videnskabelig Art, at det blev en Forstvidenskabsmand, der stod i Spidsen for Tilsynet og inden for Forstkandidaternes Rækker indstillede de forskellige tilsynsførende til Ministeriets Approbation, som han mente var i Besiddelse af de Evner, som gjorde dem egnede til at føre det nødvendige Tilsyn med de private Skove.

Jeg vil haabe, at man i Udvalget kan komme ind paa den Tanke, som jeg tror er rigtig. Det maa være det fuldstændig principielle i denne Sag, at man ikke lader Tilsyn og Skovnævn glide saadan over i hinanden. Tilsynet skal være første Instans, og Skovnævnet skal være en Appellinstans. Jeg sagde i Fjor, og jeg gentager i Aar, at vi har rundt om i vort Land en Række overordentlig dygtige Forstmænd; men man finder dem lige saa vel blandt de private Skoves Skovridere som blandt Statskovriderne. Derfor bør der være lige Adgang fra disse to forskellige Arter af Skovridere til at faa Del i Skovtilsynet, og dette gøres efter min Mening paa bedste Maade ved at lade det lede af et Menneske, som har et nøje Kendskab netop til disse Skovrideres Kvalifikationer angaaende det forstmæssige Tilsyn.

Hvad Skovnævnet angaar, er det efter min Mening blevet meget for stort. I Fjor var det, saa vidt jeg husker, foreslaaet, at Skovnævnet skulde bestaa af 3 Medlemmer. I Aar foreslaar man, at det skal bestaa af 7 Medlemmer. Jeg fraraader at gøre dette Nævn for stort, og jeg henstiller meget, at man stræber efter, at man faar indrettet Skovnævnet saaledes, at der er Ligevægt mellem Skovejerne og dem, der skal lede Forstbruget, og som Opmand disse to Parter imellem sætter en Jurist. Denne bør være en Dommer og ikke en juridisk kyndig Mand fra Landbrugsministeriet, thi man skal holde Administrationen væk fra en saadan Institution som et Skovnævn. Jeg vilde mene, at det vilde være rigtigt, om Skovnævnet kom til at bestaa af to Skovridere, en Statskovrider og en Skovrider for private Skove, to Skovejere og en Dommer, og at man saa i de enkelte Tilfælde, hvor Sagen drejer sig om Klitvæsen, tilkalder en Repræsentant for Klitvæsenet, hvor det drejer sig om noget vedrørende Hedeselskabet, og Repræsentant for Hedeselskabet, og hvor det drejer sig om Smaaskove, en Repræsentant for Smaaskovejerne. Paa den Maade vilde man have en Sammensætning, som vilde være betryggende.

Efter Lovforslaget skal Direktøren for Statsskovbruget være født Medlem af Nævnet; men jeg vil mene, at det paa ingen Maade er givet, at netop Direktøren for Statsskovbruget er den bedst egnede til at være Medlem af Skovnævnet. Det kan meget vel tænkes, at der er en anden, som Landbrugsministeriet hellere vil have paa den Post. Derfor vil Ministeriet efter min Mening staa meget friere, naar det fastsættes, at det skal være en Statsskovrider. Hvem